

(Sparemidler), uden disse kan hverken Sparekasser eller Banker trives. Bankerne faar efter Banklovforslaget samme Ret til Indlaan som Sparekasser, kun med den Forskel, at Bogen, der udleveres som Bevis for Indlaanet, skal kaldes „Bankbog“, hvad der efter Mindretallets Mening ingen reel Betydning har.

Med andre Ord: Bankerne vil faa Rettighederne og Sparekasserne Pligterne. I en saadan Konkurrence kan Sparekasserne ikke i Længden klare sig. Sparekasserne har i alt væsentligt anbragt deres Midler i faste Ejendomme som 1ste Prioritets Laan til 4, $4\frac{1}{4}$ à $4\frac{1}{2}$ pCt.s Rente. Men naar solide Banker, som Tilfældet er nu, kan averttere, at de modtager Indlaan paa 1 Maanedes Opsigelse til $4\frac{1}{2}$ pCt., paa 2 Maanedes til $4\frac{3}{4}$ pCt. og paa 3 Maanedes til 5 pCt., væsentlig fordi de udnytter deres Midler paa mere indbringende Maade, saa kan Sparekasserne ikke faa — eller beholde deres Indlaan, medmindre de forhøjer Indlaansrenten, hvad der atter vil have til Følge, at Udlaansrenten maa forhøjes. Kunde Sparekasserne derimod faa Ret til at drive Bankvirksomhed, vil Vilkaarene være lige. Mindretallet forudsætter den Mulighed, at Konkurrencen om Indlaanene vil tvinge Sparekasserne til at forhøje Udlaansrenten ved 1ste Prioritets Laan, hvad der maa anses for i høj Grad uheldigt.

Mindretallets Hensigt med Ændringsforslaget har været, at der ved Lovbestemmelser om Banker og Sparekasser kun skulde tilvejebringes tilstrækkelig kontrollerende Bestemmelser med Hensyn til Ledelsen, Revision o. s. v., men i øvrigt ikke gribes forstyrrende ind i den Udvikling, som næsten uden Kontrol fra Statens Side er foregaaet, ganske naturligt efter de højst forskellige lokale Forhold.

Et andet Mindretal (Koefoed) har ønsket at fremsætte nogle Betragtninger i Betænkningen, fordi man ikke kan undlade at se Forslaget om Sparekasser i Sammenhæng med Banklovforslaget, hvorefter

man kommer til det Resultat, at naar disse 2 Love kommer til at virke, vil Sparekasserne være saaledes stillede i Konkurrencen, at der sandsynligvis vil indtræde en Standsning om ikke Tilbagegang i deres Indlaansbeløb, hvilket igen vil medføre en tilsvarende Standsning, eventuelt Tilbagegang, i deres hele Virksomhed.

Mindretallet har med Beklagelse set paa det Kapløb, der finder Sted mellem Sparekasser og Banker, om ved Overbud paa Indlaansrenten at komme i Besiddelse af Befolkningens Sparemidler, idet man i al Almindelighed mener, at en unaturlig Forhøjelse af Rentefoden er til Skade for Erhvervsvirksomheden i Landet, ligesom man ogsaa maa nære Betæneligheder ved, at Smaafolks Sparemidler gennem Bankerne anbringes i Spekulationsforetagender, medens stedse større Dele af Landets faste Prioriteter kommer paa Udlandets Hænder.

Mindretallet mener at handle i Samfundets Interesse, naar man søger ved denne Lovgivning at gøre noget for at hemme den ovenfor skitserede, efter vor Mening uheldige Udvikling ved i nogen Maade at værne om Sparekasserne, der som Helhed maa siges at have tjent Samfundet paa en god Maade, ikke alene ved at fremme Sparsommeligheden, men ogsaa ved at yde Laan — særlig Prioritetslaan — mod en relativ billig Rente.

Mindretallet er ikke i Tvivl om, at man gennem Lovgivning kan paavirke Landets Rentefod i ikke ringe Grad, og med dette Formaal for Øje stillede man forrige Aar Kommissionens Forslag om et Sparekasse- og Bankraad, som imidlertid ikke kunde gennemføres.

I Aar har man ved Ændringsforslag Nr. 5 stillet Forslag om at sætte Renten af Indlaan i Forhold til Renten af Kreditforeningsobligationer, hvilket man ogsaa havde tænkt indført i Bankloven.